

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko B. K. i A. S.

o nakazanie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2008 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w Z., zasądził od pozwanych B. K. i A. S. solidarnie na rzecz powódki J. Z. kwotę 10 tys. zł tytułem zadośćuczynienia oraz na podstawie art. 222 § 2 w zw. z art. 144 k.c. zakazał pozwanym immisji hałasu spowodowanego użytkowaniem przez pozwanych lokalu do sąsiadującego z nim mieszkania powódki. Wyrok został zaskarżony przez pozwanych apelacją w całości. Skarżący wskazali w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 10.000 zł. Mimo wezwania Sądu, skarżący nie uzupełnili braku formalnego apelacji przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia w części obejmującej rozstrzygnięcie o zakazie immisji hałasu. Z tej przyczyny zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 zd. 3 k.p.c. odrzucił apelację w tej części.

W zażaleniu pozwani zarzucili naruszenie przepisów art. 222 § 2 w zw. z art. 144 k.c. przez błędne przyjęcie, że objęte postanowieniem zaskarżone apelacją roszczenie powódki miało charakter majątkowy oraz naruszenie art. 19 § 2 k.p.c. przez jego nieuprawnione zastosowanie, art. 130² § 3 w zw. z art. 130² § 5 k.p.c. oraz art. 3 ust. 1 i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych przez ich niezastosowanie.

Wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie podnoszą skarżący, że w judykaturze istnieje rozbieżność poglądów odnośnie do charakteru roszczenia negatoryjnego właściciela nieruchomości o zaniechanie immisji (art. 222 § 2 w zw. z art. 144 k.c.). Za jego majątkowym charakterem opowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2002 r., V CZ 162/02 (OSNC 2004, nr 2, poz. 31). Odmienne stanowisko, które podziela Sąd Najwyższy w obecnym składzie, wyrażone zostało w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CZ 29/02 (nie publ.). Podzielić należy sformułowaną w jego uzasadnieniu regułę, zgodnie z którą o majątkowym charakterze sprawy decyduje ściśle powiązanie zasadniczego przedmiotu rozstrzygnięcia z mieniem wyrażające się w bezpośrednim wpływie rozstrzygnięcia na stan i bezpieczeństwo mienia. Jeżeli rozstrzygnięcie ma oddziaływać bezpośrednio na sferę dóbr osobistych powoda, a tylko pośrednio na sferę ekonomiczną, sprawa ma charakter niemajątkowy. Przedmiotem rozstrzygnięcia o żądaniu powódki opartym na przepisie art. 144 k.c. jest określenie sposobu korzystania z nieruchomości pozwanych nie zakłócającego samopoczucia (dobrostanu) powódki. Związek między żądaniem powódki i rozstrzygnięciem, a stanem interesów majątkowych pozwanych oraz powódki jako właścicielki nieruchomości sąsiedniej ma, z uwagi na cel procesu, jedynie charakter pośredni i drugoplanowy.

W tym stanie rzeczy oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie stanowiło wymogu formalnego wniesionej przez pozwanych apelacji (art. 368 § 2 k.p.c. a contrario). Brak było tym samym podstaw do jej odrzucenia z powodu jego niewypełnienia.

O uchyleniu postanowienia orzeczono na podstawie odpowiednio stosowanego art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.